MAX KIDRUK

KOLÓNIA

ÚJ SÖTÉT KÖZÉPKOR

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

FELIKSZ × NERA

A Frontex 4. kelet-európai dandárjának kiképzőbázisa
Poltava északi külvárosa, Ukrajna
2141. szeptember 25.

– Igazodj!

Ed Ruszol kapitány, a Frontex 4. kelet-európai dandár 1. századának* parancsnoka nem várta meg, hogy csend legyen. Kezét övébe dugva végignézett a Frontex főhadiszállása – egy háromemeletes, lapos tetejű, egyforma ablakokkal ellátott épület – előtt sorakozó férfiakon. Ruszol személyesen ismerte legtöbbjüket – néhányukkal együtt szolgált az ukrán fegyveres erőknél, másokkal pedig az ENSZ békefenntartó misszió-jában –, ezért általában kerülte a formalitásokat. De ma nem.

– Vigyázz!

A férfiak kihúzták magukat, arcukon meglepetés tükröződött. Ruszol sohasem kiabált. Nem tűrte a bratyizást, de nem is követelt feltétlen engedelmességet. Még meglepőbbnek találták, hogy az 1. században tizenhét nő is szolgált, de Ruszol parancsára a felvonulási téren most csak a férfiak gyűltek össze. És a hab a tortán az volt, hogy a kapitány nem egyedül nézett szembe velük. Mellette egy nő állt, konzervatív kosztümben, búzakalászszínű haját kontyba tűzte. Első ránézésre húszéves lehetett, nem több. Második szemrevételezésre már egyértelművé vált, hogy sokkal idősebb. Az idegen moccanás nélkül nézte a terepen álló férfiakat, és amikor valaki visszanézett rá, a nő összehúzta a szemét és az arcába fúrta tekintetét. Furcsa módon a férfiak voltak azok, akik zavarba jöttek, mindig ők kapták el a tekintetüket.

Az idegen előtt az asztalon vonalkódos műanyag üvegcsék álltak.

* 2141 őszén a Frontex katonai kontingense tizenöt dandárból állt: egy-egy dandár Marokkóban, Egyiptomban és a Kanári-szigeteken, kettő Törökországban, három Algériában és a Közel-Keleten, négy pedig Kelet-Európában. A négy kelet-európai dandár közül az 1. Finnországban, a 2. a balti államokban, a 3. és a 4. pedig Ukrajnában állomásozott. Finnország kivételével valamennyi dandár *de facto* katonai magáncég volt.

– Két hírem van – kezdte Ruszol, miután köhintett. – Először is, van szerencsém bemutatni önöknek Nera Frankiv doktornőt. – A nőre mutatott. – Mától ő vezeti a 4. dandár egészségügyi egységét. – Suttogás futott végig a sorokon. Ruszol felemelte a hangját: – Ne hagyják, hogy a külseje megtévessze önöket, Frankiv doktornő csupán egy éve tért vissza a Marsról. Valójában idősebb, mint sokan önök közül.

Halk füttyszó hallatszott a sorok között. A kapitány kitágította orrcimpáit, néhány másodpercig hallgatott, aztán folytatta.

– Az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ a járvány új hullámának megelőzése érdekében úgy döntött, hogy beoltja a lakosságot azokon a területeken, amelyeket a járvány elkerült. – Érezhető volt a beszédén, hogy Ruszol előre felkészült. – Többek között Kelet-Ukrajnában. A feladatot a mi dandárunk kapta. Ez azt jelenti, hogy amint a vakcina megérkezik, Frankiv doktornő egyik egységünk kíséretében a Falon túlra megy, hogy beoltsa a helyi lakosságot.

A kapitány ferde pillantást vetett az asztalon lévő üvegcsékre.

– És most a második hír – Ruszol megfeszült, a tarkóján felborzolódott a haj. – Mindannyian hallottak olasz kollégánkról, Biagiotti hadnagyról, aki egy dél-algériai harci küldetés során rálépett egy gyalogsági aknára és… és olyan sérülést szenvedett, amely lehetetlenné teszi számára… a… – Ruszol nyelt egyet – a gyermeknemzést. Egyszerűen fogalmazva, Biagiotti hadnagynak a lábain kívül a péniszét és a herezacskóját is leszakította a robbanás.

Hátul valaki felröhögött. Ruszol kapitány egy kis hamis köhögés után folytatta:

– Felvarrtak neki egy szervet…

Az első sor közepén álló kopasz, nagydarab fickó, akinek ajkai vastag gilisztákra emlékeztettek, vette magának a bátorságot és félbeszakította a parancsnokot:

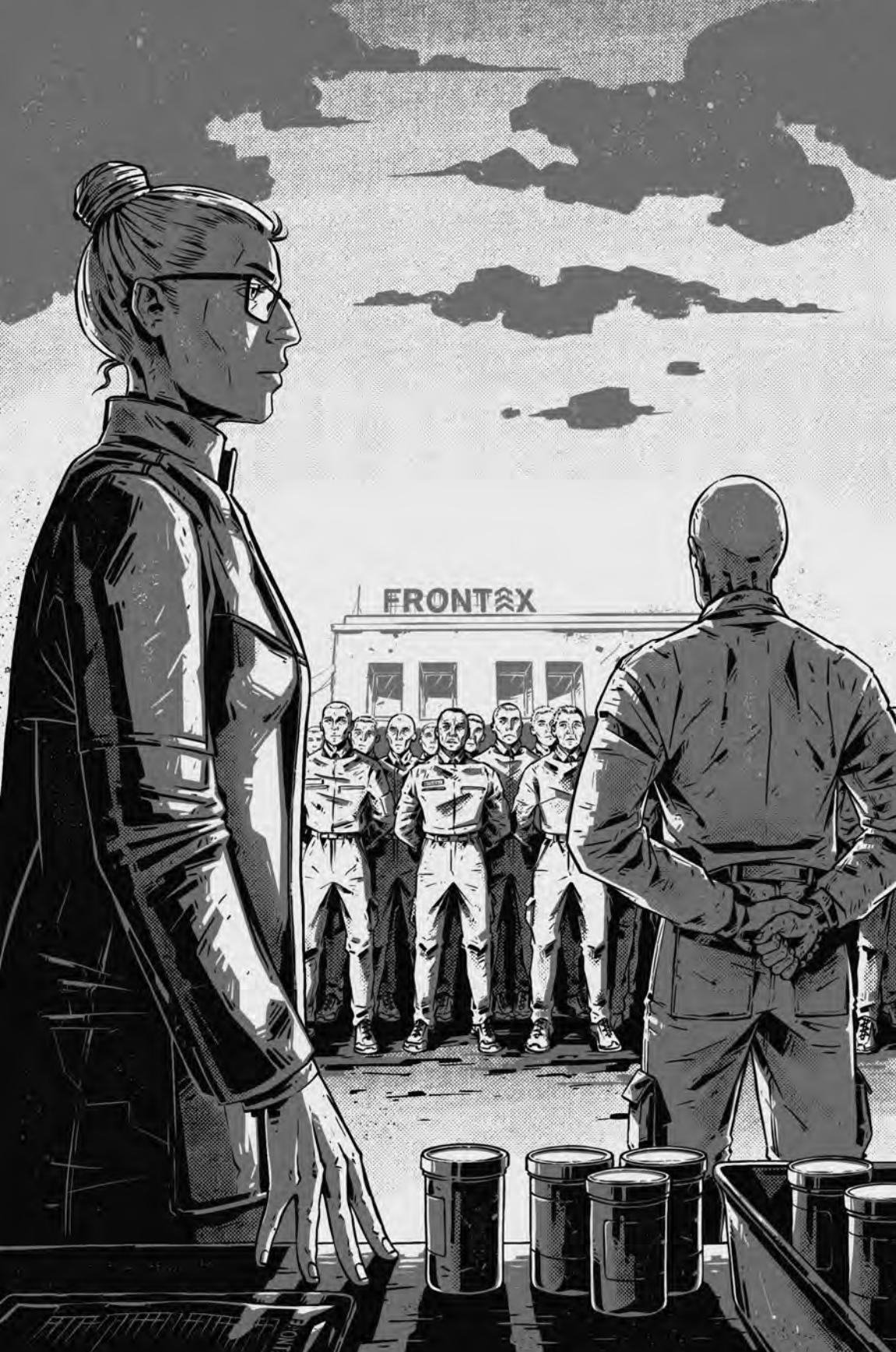
– Kapitány…

Hangja mély és erős volt, de Ruszol úgy tett, mintha nem hallaná.

– …felvarrtak neki egy szervet, és még arra is lehetőséget kapott, hogy… ööö… mechanikus erekciója legyen…

– Kapitány, kérek engedélyt beszélni! – mondta ugyanaz a behemót hangosabban.

Ruszol arca megrándult, mint aki nyelvével egy érzékeny fogideget érintett.

FRONTEX

– Kutoraj törzsőrmester, az engedélyt megadom.

– Mivel a kapitány úr kezdeményezte ezt a beszélgetést, ez tehát fontos téma, emiatt azt hiszem, jogunk van tudni, pontosan mit is tákoltak oda a szegény szerencsétlennek. És hogy mi ez a mechanikus erekció?

A kapitány arca bíborvörösre váltott. Kétszer is kinyitotta a száját, de egy szót sem tudott kinyögni. Helyette Nera Frankiv szólalt meg:

– Artériát és bőrdarabokat nyomtattak ki bioprinteren, izomcsíkokat vettek a vádlijából, és egy sóoldatot tartalmazó orvosi szilikonkörtét varrtak a herezacskója helyére. Most Biagiotti hadnagy minden szexuális aktus előtt kézzel pumpálja fel a hímvessző́jét. – A sorokból egyetlen hang sem jött: se nevetés, se nesz, de még egy lélegzetvétel sem. A frontexesek lélegzet-visszafojtva lesték minden szavát, vagy amiatt, amit a doktornő mondott, vagy amiatt, ahogyan mondta. Kimért volt, tele intellektuális felsőbbrendűséggel. – Az orvosok még nem tudnak idegvégződéseket tenyészteni.

Egy lépést hátrált, jelezve, hogy befejezte. A felsorakozott férfiak zavartan néztek egymásra. Mármint egy gumikörte? Bassza meg az a jó halszemű kurva nénikéje, azt mondta, gumikörte? Komoly?

– Köszönöm a magyarázatot, Frankiv doktornő – bólintott Ruszol –, és önnek, törzsőrmester, a kérdést, mert ezzel elérkeztünk a fő problémához. Mint bizonyára tudják, Biagiotti hadnagy pert indított a Frontex ügynökség vezetősége ellen, mert… mert… – Ed egy papírlapot szorongatott, és most kapkodva belenézett –, mert nem tájékoztatták megfelelően arról, hogy bizonyos típusú balesetek olyan maradandó károsodást okozhatnak, hogy azokból nem épülhet fel. Biagiotti hadnagynak jó esélye van arra, hogy megnyerje a…

– És ha a fejét tépte volna le, akkor is perelt volna, mert nem tájékoztatták megfelelően a lehetséges következményekről? – kiáltotta Kutoraj.

– Feliksz, baszd meg!!! – robbant Ruszol. Nyálcseppek repültek a szájából, mennydörgő hangja visszhangzott a téren. – Nem adtam engedélyt beszélni!

– Elnézést, kapitány – a törzsőrmester lehajtotta a fejét és sértődötten nézett a ráncokkal barázdált homloka alól –, bocsánat.

A kapitány arca olyan volt, mint egy stoptábla. A feszültségtől fojtott hangon folytatta:

– Mivel Biagiotti hadnagy jó eséllyel jelentős kártérítést fog kapni a Frontex ügynökségtől, a NATO ideiglenes békefenntartó kontingen-

sének parancsnoksága a DDMÖ-ben, az ukrán hadsereg parancsnokságával és az Európai Unió Frontex ügynökségének vezetésével együtt kiadta a tizennégy-nyolcvanhárom-esz-nulla-per-iksz számú irányelvet – kapkodta a levegőt Ruszol kapitány, miközben legyőzte a kísértést, hogy becsukja a szemét –, amely a DDMÖ területén végzett műveletekben részt vevő egységek tagjait spermaminta adására kötelezi.

A papírdarabot a zsebébe gyömöszölte, aztán csendesen, csak az ajkát mozgatva, kinyögte: „Na, basszus." Egy pillanatra halálos csend támadt, aztán a férfiak izgatottan sugdolózni kezdtek.

– Kapitány, meg tudná magyarázni emberi nyelven, hogy mit jelent ez – kiáltotta Kutoraj törzsőrmester –, kérem!

– Emberi nyelven ez azt jelenti, hogy mielőtt küldetésre indultok, spermamintát kell adnotok, hogy a gyermeknemzést lehetetlenné tevő sérülések esetén ne csak a lábatok közé varrt gumikörtének meg a felfújható pöcsötöknek örüljetek, hanem képesek legyetek gyereket csinálni, a kurva anyátok!

Ismét csend lett. Kettő, öt, tíz másodperc. Azután…

– Ed, mit is mondtál az előbb? – háborodott fel a törzsőrmester. – Mi a faszom ez?

– Kuss! – üvöltötte a kapitány torkaszakadtából. – Sorakozó! Egyenként egy oszlopban! Felvenni az üvegcséket és spermát adni! LÉ-PÉS, IN-DULJ!

A férfiak az asztalhoz mentek, körülnéztek, mintha nem értenék, hogyan kerültek a tér közepére, de csak elvitték az üvegcséket. Kutoraj törzsőrmester az utolsók között ment az asztalhoz. Úgy bámult a doktornőre, mintha fel akarná perzselni a tekintetével.

Nera Frankiv tökéletesnek tűnt: sehol egy ránc a sima arcán, sehol egy gyűrődés a ruháján, frizurájából egyetlen hajszál sem lógott ki.

– Mit csináljak vele? – a nagydarab pacák pimasz volt, állát felszegte, de Nera nem jött zavarba és nyugodtan válaszolt:

– Verje ki. Ebbe. Aztán törölje le egy szalvétával és hozza be a második emeleti orvosi rendelőbe. Ha szüksége van képekre a teljesítményhez, keressen a neten. – A nő elmosolyodott. – Sikerülni fog, hiszek önben.

Kutoraj rámeredt. Az erek a nyakán kidagadtak, az állkapcsa néhányszor megrándult, de aztán az arca ellazult, és ahelyett, hogy disznóságokat mondott volna, fogta az üvegcsét és elment.

A félig lehúzott redőnyön keresztül tompa fény szűrődött be Ed Ruszol irodájába.

– Elkíséred Frankiv doktornőt a Falon túlra.

A kapitány egy fából készült asztal fölé tornyosult. A monitor mellett virágcserép állt, benne egy teljesen kopasz cereus kaktusz nőtt, amely inkább földbe dugott uborkára emlékeztetett. Ruszol háta mögött a falon Nasztacsenko elnökasszony portréja helyett Zaluzsnij tábornok és Ivan Mazepa portréja lógott. Nera Frankiv lábait keresztbe vetve a szemközti karosszékben ült. Feliksz a szoba közepén állt savanyú arckifejezéssel, tekintetével a falat fixírozta Ruszol feje fölött.

A kapitány szigorúan nézett a törzsőrmesterre.

– Viszed a Shrek One-t és a Spartan Neót. Az embereket te választod. Két lövészcsoport. A fegyverek tekintetében nincs korlátozás. Kapcsolatba lépek a *rezesekkel,* és gondoskodom róla, hogy kiengedjenek a Fal mögé.

Miközben Ruszol beszélt, Nera Felikszet figyelte. Lapos orr, formátlan ajkak, az orrnyerge fölött és a füle mögött hegek. A szemöldöke olyan volt, mint egy Neander-völgyinek. A tekintete első látásra közömbösnek tűnt, de amint Feliksz kicsit jobban kinyitotta a szemét, látszott, hogy vad és fenyegető szikrákat szórt. Az arcán ott volt minden lehetséges apró hiba, amelyek így együtt mintha kompenzálták volna egymást. A vállán a Frontex logója mellett a fekete kozákokról elnevezett 72. gépesített dandár rendfokozati jelzése volt – egy fehér koponya fekete háromszögben, „Ukrajna vagy a halál" felirattal.

– Van kérdés? – szólalt meg a kapitány.

A törzsőrmester továbbra is a falat nézte, és azt mondta:

– Úgy gondolom, ez… öööö…

– Mi?

– Ez… ez a nő… ő…

Ruszol dühös lett.

– Ez a probléma? Nem akarsz Frankivval dolgozni, mert nő?

Júliusban az 1. század egyik hadnagya „picsaszájúnak" nevezte egyik beosztottját, aki egy dühös posztot tett közzé, amely aztán vírusként terjedt a világhálón. És Ruszol kapitány meg Gurkovszkij alezredes, a dandárparancsnok, már második hónapja nyelték emiatt a szart.

A hadnagyot megrovásban részesítették, kényszerítették, hogy vegyen fel egy bocsánatkérő videót, amit hét nyelven feliratoztak, és közzétettek a Frontex honlapján. Később Gurkovszkij sajtótájékoztatót tartott, hogy nyilvánosan bocsánatot kérjen és biztosítson mindenkit afelől, hogy ez többet nem fordul elő, Ruszol pedig írt egy cikket, amelyben azt bizonygatta, hogy ez az incidens csak félreértés volt, és nem tükrözi a kelet-európai Frontex parancsnokságának értékrendjét. Végül a hadnagyot ki is rúgták, de ez sem segített. Ruszolt és Gurkovszkijt már két hónapja tépte darabokra az ukrán és az európai média.

A kapitány ujját a behemót férfira szegezte.

– Feliksz, mielőtt kinyitod a szádat, kérlek, kurvára könyörgök, nagyon válaszd meg a szavaidat!

– Kapitány, nem erről van szó. Csak… biztos benne, hogy ez jó ötlet?

– Hát persze hogy biztos vagyok benne, baszod! – Ruszol olyan volt, mint egy kitörni készülő vulkán. – Mi a faszért hívtalak volna ide? Hogy kikérjem a véleményedet?!

– Ed… Kapitány… – Feliksz mély levegőt vett –, nem úgy értettem. Ő… nem hiszem, hogy ez jó ötlet, mert…

– Mondd már! – hörögte Ruszol.

De Feliksz nem mondott semmit. Becsukta a száját, és vagy egy fél percig hallgatott. Amikor világossá vált, hogy nem érdemes várni a magyarázatra, a törzsőrmester helyett sóhajtva végül Nera szólalt meg:

– Mert sperma helyett vizeletet hozott.

– Mi? – Ruszol kapitány ádámcsutkája akkorát rándult, mintha ki akart volna ugrani.

– Feliksz Kutoraj törzsőrmester ahelyett, hogy a spermáját adta volna le, az üvegcsébe pisilt, kapitány.

A kapitány szeme kidülledt, a nyakán pulzált egy ér. Úgy nézett ki, mint aki arra készül, hogy leszakítja Feliksz fejét, és péppé veri. Feliksz is rájött, hogy gyorsan tennie kell valamit, és próbálta menteni a helyzetet.

– Kapitány, tudom, hogy nem teljesítettem a parancsot, de például Knis őrvezető egy darab ürüléket adott le.

Mintha gyomron vágták volna. Ruszol torkából olyan hangok törtek elő, mint aki vagy a zokogást próbálja elnyomni, vagy a váladékot gyűjti össze, mielőtt kiköpné. Végül a kapitány Nerára nézett és azt sziszegte:

– Igaz ez?

– Igen.

– Miért nem jelentette?

– Úgy gondoltam, nem az én dolgom elmagyarázni egy felnőtt férfinak, hogy a reproduktív rendszer visszafordíthatatlan károsodása esetén a szarból ki tudja, milyen gyerekek fognak születni. Különben is, nem Knis őrvezető az egyetlen. Ehhez a flashmobhoz, már ha megengedi, az egész egység csatlakozott, úgyhogy… – a doktornő széttárta karját – úgy döntöttem, hogy nem avatkozom bele: hagyom őket játszani.

– Az egész egység?

– Többé-kevésbé.

– Mégis hányan… hányan nem adtak spermát?

– Nyolcan. További öt nyálat hozott. Mármint beleköptek az üvegcsébe.

Feliksz Kutoraj ostobán elvigyorodott.

– Látja, kapitány, nem vagyok én akkora faszfej, mint gondolná…

– Feliksz, fogd be! – csattant fel Ruszol. – Jól ismerlek! Azért nem brusztoltál bele abba az üvegcsébe, mert nem akartál brusztolni!

Feliksz becsukta a száját, lesütötte a szemét, és egész lényével azt sugallta: most rajtakaptál, főnök, elismerem. A kapitány néhány másodpercig az asztalra meredt, majd véreres szemét a törzsőrmesterre szegezte.

–A te egységed fogja elkísérni Frankiv doktornőt a Falon túlra. Amint megérkeznek a vakcinák, azonnal indultok. De esküszöm, amikor visszajöttök, mindannyiótoknak új seggre lesz szüksége, az egész osztagnak. Véres szart fogtok… – Nerára pillantva elhallgatott. Öt másodpercig fújtatott, aztán legyintett. – Tűnj el a szemem elől.

– Igenis, kapitány! – Feliksz felegyenesedett. – Értettem, kapitány!

És kisurrant az irodából.

Ruszol lehajtotta a fejét és megdörzsölte a halántékát.

– Elnézést kérek a nevében. Mindannyiuk nevében. A század fele az agysorvadás áldozata, már ami a nőkkel való kapcsolatot illeti.

– Igen – válaszolta Nera. Már megértette.

A kapitány csak nézett rá, mintha szótlanul kérdezné: hát akkor?

Nera hallgatott, majd így szólt:

– Most már mehetek, kapitány?

– Természetesen – de szinte azonnal megállította –, Frankiv… várjon. – Nera megállt, megfordult. – Végül is nem értettem. Minden rendben? Tisztáztuk a dolgot? Feliksszel tart?

– Ha ő is akarja.

– Őt senki sem fogja kérdezni, a lényeg az, hogy önnek minden megfeleljen, gondolja végig.

– Minden rendben van, kapitány.

Ruszol bólintott és hozzátette:

– Nem olyan ostoba, mint gondolná. Úgy értem, persze hogy ostoba, de ő a legjobb azok közül, aki van. Bármi is történik, isten ments, hogy történjen a Falon túl, de rá mindig lehet számítani.

– Ezt örömmel hallom, kapitány.

– És hát, ugye, tudja, hogy ki ő? Remélem, ez nem okoz majd gondot?

Nera összevonta a szemöldökét.

– Van még valami, amit tudnom kell a törzsőrmesterről?

A százados szemrebbenés nélkül nézett a doktornőre.

– Szóval nem tudja?

– Nem.

– Ő Zoe apja.

2141 végére egyetlen Zoe volt a Naprendszerben, akinek nem kellett említeni a vezetéknevét, de Nera ezt nem akarta elhinni. Úgy nézett jobbra-balra, mintha egy rejtett kamerát keresne.

– Ez valami tréfa?

De mi benne a pláne? Mit várnak, hogy visítozni fog örömében?

– Dr. Frankiv, az előbb tudtam meg, hogy nyolc emberem szart adott le önnek sperma helyett, mi a francért tréfálnék most önnel? Feliksz Kutoraj Zoe a Marsról apja.

Tehát Zoe a Marsról. Legenda. Nera sohasem találkozott vele, de tudta, hogy Zoe összes reklámbevétele az elmúlt évben alig valamivel maradt el a marsi bankrendszer nyereségétől, ahová jelentős összegeket utaltak át a Földről, mivel a Marson nem kellett adózni. A Marsról viszonylag kis volumenű, nagy hozzáadott értékű termékeket volt jövedelmező exportálni – többnyire olyasmit, amit nem atomokkal, hanem fotonokkal lehetett szállítani –, és Zoe, aki, ha úgy vesszük, semmit sem termelt, következetesen bekerült az öt legnagyobb exportőr közé: szoftverkód, trícium, turizmus, pénzügyi szolgáltatások és ő, egy huszonöt éves realityvlogger Ukrajnából. Zoe volt az első, aki kihasználta, hogy

az IPN Services DRS-szervereket* helyezett el a Mars és a Föld között lévő köztes pályákon, lehetővé téve a nagy mennyiségű adatátvitelt. A Sommerfeldek, Bradshaw-k és Nortonok gazdagabbak voltak, övék volt a Mars, de ilyen népszerűségről még álmodni sem mertek. Zoe volt a vörös bolygó arca. Nera nem tudta elhinni, hogy ez a sebhelyes, agyatlan félreértés, aki rábeszélte a századát, hogy ejakulátum helyett székletet adjon le neki, Zoe apja. Hogyan? Miért? Honnan volt pénze arra, hogy a lányát a Marsra küldje? És ő miért maradt a Földön? És… és… és… a fejében csak úgy zakatoltak a kérdések.

– Semmi gond, kapitány – mondta.

Ruszol bólintott. Nera az ajtó felé indult, de a férfi visszahívta.

– Dr. Frankiv, várjon. Még valami. Ön nem… ugye, nem adta le a nem megfelelő mintákat a… öööö… basszus, hol tartják ezt a sok szart?

– A spermabankba?

– Igen.

Nera félrebillentette a fejét és némán nézett rá.

– Oké, értem. Hülye kérdés. Most már elmehet.

A doktornő bólintott és óvatosan becsukva maga mögött az ajtót, távozott.

Egy perccel később

A folyosón Nera elővette a tabletjét, megnyitotta a Google-t, és beírta a keresőbe Zoe nevét. A találati lista tetején lévő link a Wikipedia oldalára vezetett. Nera rákattintott, és átfutotta az első bekezdést:

> **Zoe Kutoraj** (született 2116. március 20-án) ukrán YouTube-vlogger, aki jelenleg a Marson él. A Zoe a Marsról néven ismert YouTube-csatornája 2137 óta több mint egybillió megtekintést ért el; általánosságban őt tartják a digitális kor legsikeresebb realityvloggerének.

Még egy percig állt, nem mozdult és némán bámulta a képernyőt.

* A DRS-szerverek (*Data Relay System* – adatátviteli rendszer) autonóm űrszerverek csoportja, amelyek a Mars és a Föld között öt ellipszis alakú pályán keringenek a Nap körül, és amelyeken keresztül az úgynevezett bolygóközi hálózat (IPN) működik. Ezeket 2135-ben helyezték üzembe.

CROWDER

Kampala, Uganda
2141. szeptember 25.

Crowder azt remélte, hogy a boncolást azonnal elvégzik, miután visszatért Katwéből, és hogy ő és Delhomme vasárnap reggel hazamehetnek, de Kampalában, ráadásul hétvégén, senki sem törődött a halottal, akit az ország nyugati részén lévő településről hoztak. Fogalmuk sem volt, hogy ki fogja végezni a boncolást. Szombat este Koman Namara talált egy dél-afrikai orvost, aki korábban a johannesburgi törvényszéki laboratóriumban dolgozott, de ő vasárnap a Nakasero Klinikán ügyelt, és csak hétfőn tudott nekilátni. Így keddig Kampalában kellett maradniuk.

Crowder azt tervezte, hogy vasárnap találkozik a korábban Katwében is járt Környezetvédelmi Minisztérium munkatársaival, de a visszatérés utáni éjszaka erős fejfájása volt, és a következő napot ágyban töltötte. Annak ellenére, hogy a légkondicionáló teljes erővel működött, Crowder alig bírta elviselni a hőséget, és erősen izzadt. Estére az alatta lévő lepedő csatakos lett a nedvességtől, és ő annyira kimerült, hogy alig bírt kimenni a mosdóba. Jake Delhomme többször is megkérdezte az ajtó mögül, hogy minden rendben van-e, de Crowder minden alkalommal elhessegette.

Szeptember 25-én, hétfőn reggel Crowder még mindig gyengélkedett, de kényszerítette magát, hogy kikeljen az ágyból, és reggelire megevett egy főtt tojást. Mariette Verdoorn, a doktornő, akivel Namara megbeszélte a boncolást, délután kettőkor jelentkezett. Azt mondta, hogy az idő rövidsége miatt nem készít jelentést, tehát ha Crowdert érdekli a dolog, jöjjön el és nézze meg maga. Crowder felhívta Jake-et, aki előkerítette Komant, és negyedórán belül már úton voltak a klinikára.

Nem kellett messzire menniük: a Nakasero Kampala központjában volt.

A patológiai osztályt az alagsorban találták, ott, ahol korábban a holttesteket tárolták. Tulajdonképpen az egész osztály egy boncteremből és

néhány kiegészítő kis helyiségből állt. A hűtőkamrák egy másik szárnyban voltak, és a halottakat a fél klinikán keresztül szállították a boncterembe, ezért az alagsorban mindenütt enyhe édeskés rothadó szag terjengett.

Mariette Verdoorn, egy csontos, kampós orrú öregasszony a folyosón várta a férfiakat. Fehér köpenyt viselt, olyan fehér volt, hogy szinte vakított. A sebészi maszkot lehúzta az állára. Mindenkivel kezet fogott és a boncterem felé indult. Jake úgy döntött, hogy nem hősködik, a Boncterem feliratú ajtó előtt jelentőségteljesen Crowderre nézett és nem ment tovább. Namarával a folyosón maradt.

Crowder egy komor, rosszul megvilágított szobába lépett a doktornő után, amelynek falát megsárgult csempék borították. Középen két fémasztal állt, fölöttük sebészeti lámpák lógtak. Oldalt a testnedvektől megbarnult, a szervek méréséhez használt mérlegek álltak. A bejárathoz közelebbi asztal üres volt. Verdoorn a távolabbihoz ment, ahol a holttest egy lepedő alatt feküdt, felvette a kesztyűt, felhúzta a maszkot és visszahajtotta a lepedőt.

– Mit szeretne hallani?

A padlóventilátor bekapcsolt és hideg levegővel töltötte meg a szobát.

– Hm… – Crowder a halott lányt nézte. Mintha összement volna, mióta utoljára látta. Felnézett a doktornőre. – Mi okozta a halálát?

– Valószínűleg fulladás.

Emlékezetében felötlött az a kép, amikor az afrikai nő kinyitotta a szemét és megragadta a kezét.

– Tehát megfulladt?

– Igen.

– De… az nem lehet.

Verdoorn megvonta a vállát. Ha nem, hát nem.

– Még élt, amikor rátaláltunk – mondta Crowder.

– Mikor?

– Szombaton.

– Az lehetetlen.

– A lány még élt, amikor szombat reggel…

A doktornő félbeszakította:

– A halál becsült időpontja szeptember 20-a, hajnali három és tizenkettő között lehet.

Öt nappal ezelőtt. Ez baromság.

– Téved – Crowder arcán fagyos mosoly suhant át.

Mariette Verdoorn gyaníthatóan ugyanolyan arrogáns mosollyal viszonozta, de Crowder nem volt biztos benne, mivel arcának alsó felét maszk takarta.

– Nem, nem tévedek. Régóta nem végeztem boncolást, de főállásban egy patológiai laborban dolgoztam még azelőtt, hogy maga megszületett, és higgye el, negyven évvel ezelőtt Johannesburgban nem volt kevés a munka. – Már csak a megvető „fiacskám" hiányzott. – Tehát ha azt mondtam, hogy a lány legkésőbb szeptember 20-án délben meghalt, akkor ez így van.

– A lány még élt, amikor elvittük Katwéből – rázta a fejét makacsul Crowder.

– Öt napja halott – folytatta Verdoorn lekezelően oktató hangon –, szerveinek fele már lebomlott. Ebben a stádiumban a testben gázok halmozódnak fel és nyomás hatására néha kijönnek a nyílásokon, a test rángatózik. De ezek csak bomlási gázok, Mr. Crowder.

– Tudom, milyenek a bomlási gázok – ujjával a testre bökött. – Kinyitotta a szemét, és megragadta a kezem. Sok olyan halottat látott, aki ezt csinálja bomlási gázok hatására, doktornő?

Mariette oldalra hajtotta a fejét, mintha a mögötte lévő ventilátor zúgását hallgatná.

– Szóval az Edwardhoz repültek?

– Igen.

De hát ez nyilvánvaló.

– Meleg volt, amikor földet értek?

– Tessék?

– Mennyi ideig maradtak a szabadban?

– Nem tudom, nem mértem az időt, és különben is, mi köze van ennek a… – Crowder rájött, hova akar ezzel kilyukadni. – Ugyan már, nem hevültem túl.

Mariette figyelmesen nézte a férfit.

– Hányinger, lüktető fejfájás, szívdobogás… – a nő összehúzta a szemét. – Nem?

– Nem – hazudott Crowder annak ellenére, hogy most sem volt jól, és a szívverése úgy visszhangzott a halántékában, mint a kovács kala-

pácsa. – Nézze, nem én voltam az egyetlen, aki látta, hogy megmozdult – mondta – és megragadta a kezem. Később, a fedélzeten, negyedórán át próbáltam újraéleszteni!

A doktornő békülékenyen válaszolt:

– Akkor meg kell tanulnia együtt élni a gondolattal, hogy negyedórán át egy hullát igyekezett újraéleszteni. – A hangja megkeményedett. – Mire megtalálták a lányt, a beleiben lévő baktériumok már kocsonyává változtatták a belső szerveit.

Crowdernek eszébe jutott, milyen ernyedt és hajlékony volt az afrikai lány teste, amikor kivitte a házból, és a tenyerét az ajkához szorította. Basszus, tényleg ennyire melléfogott?

– Nem lehet… én nem… – Úgy érezte, hogy a ventilátor zúgása felerősödött, homlokát ráncolta, mert nem tudta eldönteni, hogy a zaj a fejében vagy azon kívül van.

– Szombat délután már a hűtőben volt. A szervei nem válhattak kocsonyává az alatt a pár óra alatt, amíg maguk kórházba vitték.

– Oké – Crowder úgy döntött, hogy nem vitatkozik –, konkrétan hogyan halt meg?

– Ön azt állította, hogy a tavon szén-dioxid-kitörés volt.

– Én nem állítottam semmit.

– Jó, én azt hallottam, hogy ez sok halálesetet megmagyaráz. Mindegy – Verdoorn a holttest felé bólintott. – A szén-dioxidnak ehhez semmi köze. Az ő vérében nincs szén-dioxid. Egyáltalán.

Ez aggasztó volt.

– De kellene, hogy legyen? Úgy értem, ez akkor nem normális, igaz?

A doktornő a mozdulatlan testre szegezte tekintetét.

– Látott már olyan embert, aki szén-dioxid-mérgezésben halt meg?

– Nem.

– Ezt gázacidózisnak hívják: mélyvörös hullafoltok, az arc cianózisa, tűhegynyi bevérzések a légutak nyálkahártyáján. – Verdoorn megrázta a fejét. – Semmi ilyesmi. Ráadásul súlyos acidózis esetén a szervezet sav-bázis egyensúlya megváltozik, a pH csökken, vagyis a vér savasabbá válik, itt pedig éppen fordítva van, a vér lúgos. Hiányzik belőle a szén-dioxid. És ez… – egy gyors pillantást vetett Crowderre, majd félrenézett – zavarba ejt.

– Magyarázza meg.

– A vizsgálat rendkívül alacsony oxihemoglobin*-szintet mutatott ki az artériás vérben. Ez a nitrogénmérgezés mellékhatása lehet.

– Nitrogénmérgezés? – Crowder a homlokát ráncolta. – Hogyan?

– Hát, ez eléggé feltételes mérgezés, inkább nitrogénaszfixia, vagyis a tiszta nitrogén belélegzése következtében fellépő oxigénhiány. Fulladás. A szervezet légzőközpontja reagál a szén-dioxid-többletre, így a tiszta nitrogén belégzésénél nem keletkezik fájdalom. Oxigén nélkül a szervezetben nem keletkezik szén-dioxid, és ami maradt, az a tüdőn keresztül távozik, ami lúgossá teszi a vért. Ez magyarázza a nyakon és a mellkason lévő foltok hiányát is.

Crowder a halott ugandai nőre nézett.

– Vagyis?

– Az a személy, aki fuldoklik, sokszor véresre karmolja a bőrt a mellkasán, a nyakán, néha az arcán is – magyarázta Verdoorn –, ösztönösen igyekszik levegőhöz jutni. Ha nitrogént lélegzik be, ez nem történik meg. A vér oxigénkoncentrációja lassan csökken, amit eszméletvesztés követ. Az ember fuldoklik, de ennek nincs tudatában. – A doktornő végigsimította ujjaival a lány merev nyakát, kissé megfordította az állát. – Tessék, semmi nyom.

Akkor nitrogén? Crowder még jobban ráncolta a homlokát. A levegő háromnegyedrészben nitrogénből áll, így a kérdés kétféleképpen tehető fel: honnan származik annyi nitrogén, hogy az Edward-tó partján minden élőlényt megfojtott, vagy minek kellett történnie ahhoz, hogy ekkora területen az összes oxigén kiszoruljon a levegőből?

– Ha hamarabb hozták volna be – Mariette letakarta a holttestet a lepedővel –, vagy ha több holttest lett volna, talán többet tudnék mondani. De így… ez minden, amit mondhatok.

Crowder a padlót bámulta, és igyekezett átverekedni a gondolatok sűrűjén. Eszébe jutottak a halott hangyák a fonnyadt levelek között, a fonnyadt fű, a vemhes szuka. Felidézte, ahogy az afrikai nő kinyitotta a szemét, és megragadta a kezét… És mindez a nitrogén miatt? A lány megfulladt, három napig feküdt holtan, és aztán… Mi? Feléledt? Hülyeség.

* Az oxihemoglobin a hemoglobin és a molekuláris oxigén (HbO_2) vegyülete, amely biztosítja a tüdőből a test szöveteibe történő szállítást.

– Van még kérdés? – Verdoorn lehúzta a kesztyűjét, a szemetesbe dobta.

Crowder körbenézett a boncteremben.

– Nincs – azután észbe kapott. – Bár igen, van még valami.

– Hallgatom.

– Valaki az itteniek közül megnézné ezt? – előhúzott a zsebéből egy tasakot egy levéllel.

A doktornő elvette, kisimította és közelebbről is megnézte.

– Az érdekli, hogy ez milyen növény?

– Nem, vagyis részben igen, de főleg azt szeretném tudni, hogy mi történt vele. Itt, látja – mutatta a férfi –, ezek a sötét foltok.

Verdoorn összehúzta a szemét.

– Szerintem ez a levél csak kiszáradt.

– Én is így gondoltam. De Katwe körül az összes fa és fű kiszáradt, ezért arra gondoltam, hátha ez a levél tartalmaz valamit, ami segíthet kideríteni, mi történt ott.

– Jó, megpróbálok segíteni. De időbe telik. Kétlem, hogy most sok botanikus van Kampalában.

– Holnap indulok Amerikába, szóval, ha lenne olyan kedves… – Crowder megérintette a smartletjét, és meg akarta nyitni a hozzáférést a kapcsolataihoz, de a doktornő megállította.

– Delhomme meghagyta az ön elérhetőségét. Írni fogok.

– Köszönöm.

– Eddig nincs mit.

– Nem, tényleg…

– Ne maradjon túl sokáig a napon, Mr. Crowder.

Mariette Verdoorn levette a maszkját és a terem kijárata felé indult.

17:19 UTC +3

Miután visszatért a szállodába, Crowder kényszerítette magát, hogy egyen egy szendvicset és igyon egy kis teát, majd az ágyra dőlt és pihent. Attól tartott, hogy a hányinger visszatér, ezért alig mozdult. Az ablakok délre, a Viktória-tóra néztek, és Crowder azt figyelte, hogyan kúsznak végig a szállodai szoba falán a lemenő nap sugarai. Időnként kezével végigsimította a hasát. A bőre érdes volt. Crowder ezt már reggel, öltöz-

ködés közben észrevette, de nem foglalkozott vele: akkor még nem volt rajta sok hólyag. De most már az apró, érintésre kemény hólyagocskák olyan sűrűn borították a teste alsó részét, hogy lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni őket.

Miután megbizonyosodott róla, hogy a gyomra megnyugodott, Crowder kicsúszott az ágyból, fogta a tabletet és a fürdőszobába csoszogott. Megállt a tükör előtt és hangosan beszívta orrán a levegőt.

A mennyezeti lámpa alig világított. Crowder a mosdóra tette a tabletet és bekapcsolta rajta a zseblámpát. A képernyő fehér fénnyel árasztotta el a fürdőszobát. Crowder megnézte magát a tükörben. Amióta elindult Grönlandra, nem edzett, az izmai petyhüdtek voltak, és a hasán a bőr elvesztette rugalmasságát. Hunyorogva vizsgálta a mellkasát és a hasát. Testének alsó részén a bőr sötétebbnek tűnt, mint másutt, és amikor közelebb hajolt a tükörhöz, akkor jött rá, hogy miért: a hasán a bőrét a rekeszizomtól egészen az ágyékáig gyulladt hólyagok borították. Némelyik már gennyes volt. Több ezer hólyag. Ha fehér bőrű lett volna, azonnal feltűnt volna, de a sötét bőrén a kiütések nem látszottak. Crowder tenyerével végigsimította a mellkasát, megtapogatta az oldalát, nyomogatta a hasát. A bőr a hasán melegebb volt, mint másutt, de ezenkívül nem érzett semmit. Se fájdalmat, se viszketést.

No jó, egy kis viszketést… egészen kicsit.

Crowder kikapcsolta a tabletet, kibotorkált a fürdőszobából és leült az ágyra. Mariette Verdoorn szavai villantak át az agyán.

(*hányinger, lüktető fejfájás, szívdobogás…*)

A smartletre nézett. Aktiválta, csatlakoztatta a tablethez, megvárta, amíg befejeződik a szinkronizálás, és bejelentkezett a Your Health alkalmazásba. Végigfutott a paramétereken: alvásminőség, lépések száma, bevitt kalóriák, pulzusszám… Stop. A szemöldöke felszaladt. A pulzusszám egész nap egyenletesen magas volt: 95… 114… 126 ütés percenként. Még éjszaka sem volt nyolcvannál kevesebb. Mintha nem is feküdt, hanem sétált volna. Egész éjjel.

Aztán még rosszabb lett. Crowder átváltott a Hőmérséklet fülre, és mintha egy propeller kezdett volna forogni a hasában. Szeptember 23-a este óta hőemelkedése volt, és nem ment 37,3 °C alá. „Biztosan a túlmelegedéstől van" – gondolta Crowder. Aztán lenézett a hasára.

És ez is?

A propeller egyre gyorsabban forgott. Normális esetben konzultálnia kellett volna valakivel a Nakaseróban. Vagy akár Verdoornnal, ha nincs más, aki nem ennyire epés. Lehet, hogy allergia. Vagy a túlmelegedés miatt van. Vagy valami, ami miatt nem kellene aggódni, csakhogy… Crowder a hólyagokat nézte. És ha ez valami más? Valami komolyabb dolog? A körmével megvakarta az egyik gennyes hólyagot, az kifakadt, és a sebből egy csepp gennyes vér csordult ki. Basszus! Crowder megrázta a fejét. Nem, a szükségesnél egy perccel sem marad tovább Afrikában. Ha ez tényleg valami komolyabb, itt rohad meg, még mielőtt segítséget kap. Jobb, ha hazamegy, és ott felkeres egy orvost. Így lesz a legjobb. Ez a helyes döntés.

Hanyatt feküdt, kinyújtotta a lábát, tenyerét a hasára tette. Valahol az agya mélyén a fájdalom újraéledt, hol behatolt csápjaival a halántékába, hol visszahúzta őket, mintha tétovázna, hogy kibújjon-e a rejtekéből.

Crowder beállította az ébresztőt fél ötre, hogy másfél órával az indulás előtt Entebbében legyen, és lehunyta a szemét.

„Még egy kicsit… Holnap… A lényeg, hogy a gépig kitartsak…"

Kampala, Uganda
2141. szeptember 26.

Crowder az ébresztés előtt tíz perccel ébredt fel. Egy darabig az oldalán feküdt, nézte, ahogy keleten kivilágosodik az ég, és figyelte a fülében a kattogást. Jobban érezte magát, mint amikor elaludt, de nem sietett örvendezni.

Felült, elővette a tabletet és megnyitotta a Your Health alkalmazást.

Két óra mély alvás. A pulzusszám és az oxigénszint normális. A hőmérséklet: 36,8 °C. Úgy néz ki, hogy minden rendben.

Crowder felállt, a tükörhöz slattyogott és megvizsgálta a hasát. A rekeszizom magasságában volt néhány új hólyag, de a tegnapiak többsége már leszáradt. A bőre kevésbé volt érdes, és ami a legfontosabb, nem volt olyan forró, mint tegnap. Miután lezuhanyozott, szombat óta először érezte, hogy éhes. Crowder felhívta a recepciót, a reggelit a szobájába kérte, és megevett mindent, amit hoztak neki. A gyomra néhányszor gyanúsan megmozdult, de nem érzett hányingert.

Öt perccel hat előtt Jake kukkantott be a szobába, és elindultak a repülőtérre.

Entebbében Koman Namara segített nekik a csomagokat a check-in pulthoz vinni, majd hosszan és meghatottan búcsút vett tőlük. Törökországban át kellett szállniuk, és miután bejelentkeztek a Turkish Airlines isztambuli járatára, Crowder és Delhomme a váróterembe ment. A repülőtérre néző panorámaablak előtt ültek le. Szemben egy hófehér Airbus csillogott a napfényben, amelynek hátsó részét élénkpirosra festették. A közelben több ENSZ-konvertiplán és egy jelöletlen katonai helikopter parkolt. Az indulásig még fél óra volt hátra. Jake hátrahajtotta a fejét és elszundított. Crowder kinyitotta a tabletet és unalmában elkezdte felvázolni a szibériai útról szóló jelentés téziseit:

- a metán kétszer olyan könnyű, mint a levegő, és felfelé száll
- a felszínhez közeli magas koncentráció azt jelenti, hogy hosszú ideje és nagy mennyiségben szabadul fel
- más természeti katasztrófáktól – hurrikánoktól, árvizektől – eltérően a kibocsátás nem szűnik meg magától
- a félmegoldások hatástalanok

Miután újraolvasta az utolsó sort, Crowder elkomorult. Félmegoldások… Kiana jutott eszébe. 2137-ben házasodtak össze, és az első három évben mintha nem is éltek volna együtt, annyi időt volt kiküldetésben. Az Amazonas, Indonézia, a Mekong-delta, Észak-Ausztrália. Évente tucatnyi utazás. Kiana nem panaszkodott, tréfásan ismételgette, hogy valakinek csak meg kell mentenie a világot. Aztán jött a clodisjárvány, és váratlanul folyamatosan együtt lehettek, éjjel és nappal. Kiana boldog volt. Sokat beszélgettek, habzsolták a régi tévésorozatokat és együtt sportoltak. Számukra a karantén egy második nászút volt, és áprilisban Kiana várandós lett. Crowder azon tűnődött, hogyan tovább, ha majd a clodis meghátrál. Többé nem akarta magára hagyni Kianát. Nem akart, mint egy őrült, rohangálni a világban, miközben a lánya apa nélkül nő fel. Ráadásul a GEO, az a szervezet, amelynek élete egyharmadát szentelte, működésképtelenül vegetált. Egy szervezet, amely se élő, se holt – csak egy semmire sem képes intézményesített zombi. A jelentés vázlatának utolsó szavai – *a félmegoldások hatástalanok* – váltották ki

belőle ezeket a gondolatokat. A félmegoldások jelentették a GEO lényegét. A szervezet mindig híján volt valaminek: pénznek, politikai akaratnak, a hatásgyakorlás eszközeinek. És Crowder hirtelen rájött, hogy az ő szibériai jelentése sem számíthat semmi jóra: a dokumentumot közzéteszik, megvitatják, majd a fiókba teszik. Csakúgy, mint a többi jelentését az elmúlt tíz évben.

Crowder bezárta a jegyzetfüzetet és egy darabig gondolkodott. Végül megnyitotta a messengert, megtalálta Lauren Lynch nevét a kapcsolatai között, és írt egy üzenetet: „Alszol?" Ránézett a tablet sarkában lévő órára – tizenöt perccel múlt hét –, és arra gondolt, hogy az Egyesült Államok keleti partján még nincs éjfél, amikor a képernyőn felvillant egy bejövő videóhívásról szóló értesítés.

Lauren. Crowder a Válasz gombra kattintott.

– Viccelsz? – csattant fel Lynch, amint létrejött a kapcsolat. – Jó, ha hajnali kettőre kijutok az irodából. Hogy vagytok?

Crowder Jake-re pillantott. A fiú a mellette lévő széken szundikált.

– Még van tizenöt perc az indulásig. Élünk.

– Aham, elég ramatyul nézel ki. – A hangszórókból jövő zajban hangokat lehetett kivenni. Úgy tűnt, Lauren a másik képernyőn egy videókonferenciát követett. – Van valami újság?

– Semmi különös. A lány, akit Katwéből hoztunk ki, mérgezéses fulladásban halt meg. Nitrogénaszfixia. A vérében nincs nyoma szén-dioxidnak, és ez megerősíti, amit mondtam neked: nem volt semmiféle kitörés.

– Nitrogénaszfixia, az mi? – kérdezte Lynch szórakozottan.

– Tiszta nitrogént lélegzett be. Vagyis oxigénmentes levegőt.

– Ó! – Lauren hirtelen megfordult.

– Mi van?

– A török teherszállító – megvakarta a fejét –, a hajtóművek egymás után leálltak. Nekem elmagyarázták, hogy ilyen helyzetben a fedélzeti számítógép beindítja a diagnosztikát, és adatokat küld a műholdra, hogy kiderüljön, mi történt, ha a gép eltűnik. És ami meglepő: az ellenőrzés nem mutatott ki semmilyen rendellenességet. A hajtóművek nem hibásodtak meg. Felhívtam az NTSB* igazgatóját, hogy megkérdezzem, mit

* National Transportation Safety Board, Amerikai Nemzeti Közlekedésbiztonsági Ügynökség.

jelenthet ez, és ő azt mondta, két dolog lehetséges: vagy üzemanyag-befecskendezési problémák, vagy kevés oxigén az égéstérben – Crowderre nézett. – Az üzemanyaggal nem volt probléma.

– Gondolod, hogy…

– Hát, ez aligha véletlen egybeesés. – A háttérben a hangok egyre hangosabbá váltak. – Crowder, bocsáss meg, én…

– Csak még egy perc. Igazából nem ezért kereslek.

– Na? – Lynch most sem nézett rá.

– Gondolkoztam, és… – Crowder elhallgatott – ha az ajánlatod még él, akkor benne vagyok.

Lauren lassan, komótosan a kamera felé fordította a fejét.

– Miről beszélsz?

– Otthagyom a GEO-t. A kormánynak akarok dolgozni.

– Hűha! – Lynch tágra nyitotta szemét. – Hát ez… kissé váratlan.

– Ha Dawson visszavonja az ajánlatot, vagy te nem akarod… Szóval, megértem.

– Nem, nem, minden érvényben van: a Környezetvédelmi Tanács a tiéd – Lynch felnevetett. – Üdvözlet a fedélzeten, Crowder!

– Mi olyan vicces?

– Sokáig kéretted magad.

A férfi legyintett. Lynch a homlokát ráncolta.

– Ramatyul nézel ki. Komolyan.

– Nem.

– Olyan vagy, mint egy zsák szennyes.

Crowder a képernyő sarkában lévő képére pillantott, tenyerével végigsimította az arcát.

– A hőség miatt van.

– Oké, tarts ki! Várunk – a nő felállt –, megyek megörvendeztetem Donnát.

A kép eltűnt, még mielőtt Crowder válaszolhatott volna.

Hátradőlt, és végignézett a kapu előtt sorakozó embereken. Százötven ember, és folyamatosan újabbak érkeztek. Aktiválta a tabletet, és még egy sort írt a jegyzeteibe:

- a nemzetközi klímaügyi bíróság létrehozása kulcsfontosságú kérdés

Újraolvasta, majd a „bíróság” után zárójelben pontosította:

- a nemzetközi klímaügyi bíróság (vagy egy olyan intézmény, amely jogosult szankciókat kiszabni az éghajlatvédelmi jogszabályok megsértőire) létrehozása kulcsfontosságú kérdés

Ahogy az utolsó szavakat aláhúzta, Crowder észrevette, hogy nedves nyomokat hagy a képernyőn. Lenézett a tenyerére: az alkarjáról a csuklójára, majd a kézfejére zavaros cseppek csorogtak. Hat vagy hét patakocska egyszerre. Crowder megérintette a nyakát. Nedves. Csuromvíz volt az izzadságtól! Crowder lopva Jake-re pillantott. Valami olyasmit akart mondani, hogy „jó meleg van itt, nem igaz?”, de csak még erősebben összeszorította a száját. Tekintete a plafonra tévedt. A repülőtérre néző ablakkal párhuzamosan egy szellőztetőcső húzódott, amelyben itt is, ott is ventilátorok voltak. Az egyik ventilátorból egy poros pókháló lógott. A pókháló a szellőzőnyílásból érkező légáramlatban lobogott. Crowder körülnézett a teremben, két sötét bőrű, hosszú inget viselő fiút látott, akik a terem másik végében játszottak és egy ugyanolyan, a szellőzőből jövő légáramlat felé emelték arcukat.

A hűvös levegő a mennyezettől a padlóra áramlott, ami azt jelentette, hogy a légkondicionálók teljes kapacitással működtek.

Crowder az ajkába harapott, elindította a Your Health alkalmazást, és a Hőmérséklet fülre váltott. A következő pillanatban egy pulzáló lencse jelent meg a szeme előtt, amely hol közelebb hozta, hol eltávolította a tabletet.

38,1 °C.

Basszus, de hiszen ő lázas.

Mintha forró parázs égetné a gyomrát.

„Csak semmi pánik – szorította össze Crowder a kezét –, ki kell tartani a gépig.”

És aztán?

A gondolat, hogy öt órát kell repülnie Isztambulig, majd valószínűleg még legalább tizenkettőt Washingtonba, kétségbe ejtette.

– Figyelem! – szólalt meg egy kellemes női hang a teremben. – Megkezdjük a beszállást a Turkish Airlines 606-os, Isztambulba tartó járatára. Kérjük az üzleti osztályon utazó és az első osztályon utazó utasokat, hogy fáradjanak a kapuhoz.

Az emberek mozgolódni kezdtek, a sor egyre tömörebb lett. Jake ásított, felállt és elindult a sor vége felé. Crowder, aki olyan szürke volt, mint egy szellem, olyan óvatosan lépkedett utána, mintha aknamezőn járna.

Jake a sor végén megállt, megfordult és végre észrevette, hogy a főnökével valami nincs rendben.

– Rosszul érzi magát?

Mintha egy hal akadt volna horogra a beleiben, de Crowder azt mondta:

– Minden rendben.

Jake aggodalommal teli szemekkel nézte Crowder arcát, akinek az orra hegyéről egy borsónyi nagyságú csepp lógott.

– De ön…

– Mondom, hogy minden rendben van!

Crowder elfordult és belenézett a tabletbe. A láza már 38,3° fok volt. Ekkor jelzett a smartlet, és a jobb alsó sarokban felbukkant egy üzenet a feleségétől:

> › Remélem, jól vagy!
> Nagyon várlak!
> Szeretlek
> ♥

Crowder automatikusan válaszolt:

> ‹ Indulunk Entebbéből

Aztán saját maga számára is váratlanul hirtelen felnyögött, éles fájdalmat érzett a hasában a rekeszizom alatt. Felnézett a tabletről, megfeszítette a hátát, és igyekezett meggyőzni magát róla, hogy ez csak gyomorgörcs. Vett néhány mély lélegzetet, gondolatban tízig számolt, de a fájdalom nem enyhült. Ellenkezőleg, a forró karika egyre jobban és jobban szorította a gyomrát és ereszkedett le a beleibe. Azt érezte, mintha egy láthatatlan kéz próbálná kipréselni a belei tartalmát, mint egy tubusból a krémet.

– Mr. Crowder… – szólalt meg Jake összetört hangon.

– Hányszor kell még elmondanom? Jól vagyok!

– Nem – rázta a fejét a fiú –, nincs jól. – És Crowder nadrágjára mutatott.

– Mi van? – Crowder széttárta a lábait és lehajtotta a fejét.

Ugyanabban a pillanatban érezte, hogy az izzadságnál is forróbb valami csorog végig a combján. A vászonnadrágján barna foltok jelentek meg. Egyre nagyobbak voltak, az ágyékától a térde és a vádlija felé terjedtek.

– Mi a… mi ez a…

Crowder néhány másodpercig tényleg nem értette, aztán felfogta, hogy bűzös, folyékony ürülék folyik a mokaszinjára.

– A francba… – ijedtében hörgött.

A térde megroskadt. Crowder ereszkedni kezdett, mintha le akarna guggolni, de félúton megrándult, mintha áramütés érte volna, és mint egy zsák, az oldalára dőlt. A teste görcsösen rázkódott, a belei kígyófészekké változtak. Vonaglott, a végsőkig megfeszítette a fenekét, de hiába: minden egyes fájdalmas rándulásnál újabb adag folyékony ürülék spriccelt ki a végbélnyílásából.

A mögötte álló nő felsikoltott. A sikolyra az utasok megfordultak és suttogva hátráltak. A sor másodperceken belül felbomlott. Az emberek megijedtek és elmenekültek. Több férfi egyenesen előrerohant, egyik ülésről a másikra ugrált.

Nem volt szükség rá, hogy megmagyarázzák, mit látnak.

Csak Jake maradt ott.

– Tűnj… innen – morogta Crowder, miközben vonaglott. A fiú nem engedelmeskedett. – Ne gyere… a közelembe… ez clodis!

Nem mintha biztos lett volna benne, de ha nem clodis, akkor mi?

Jake előkapta a telefont, de rájött, hogy nem tudja a segélyhívó számát. A pokolba is, azt sem tudta, hogy létezik-e ilyen Ugandában.

– Mit tegyek? – suttogta.

– Menj innen! – ismételte Crowder. A fiú nem mozdult, és Tyrone felemelte a hangját: – Takarodj! El innen! Megfertőződhetsz!

– Nem hagyom itt. Én csak… nem tudom, mit tegyek.

Crowder dülledt szemekkel nézte a rémült utasokat, akik a kijárat felé igyekeztek. A terminál másik végén valaki kiabált. Talán arabul. A belei görcsösen préselték ki a folyékony széklet maradványait. A feje forgott. A világ úgy szorult össze körülötte, mint egy hurok.

– Hívd… Lynchet – nyögte Crowder, és a feje lehanyatlott a padlóra.

